

Απόφαση 52/2020

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Άρθρα 62 περ. β και 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (όπως ίσχυαν πριν τροποποιηθούν με τα άρθρα 3 του ν.4151/2013, καθώς και 2 και 5 του ν.4488/2017). Οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος - πλήρης αναστολή του έως τη λήξη επιβληθείσας ποινής κάθειρξης. Οι διατάξεις αυτές αντίκεινται στα άρθρα 25 παρ 1 εδ. δ' του Συντάγματος και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΤΜΗΜΑ ΙΙ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Δεκεμβρίου 2017, με την ακόλουθη σύνθεση: Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Αντιπρόεδρος, Πρόεδρος του Τμήματος, Σταμάτιος Πουλής και Αργυρώ Μαυρομμάτη, Σύμβουλοι, Αικατερίνη Σπηλιοπούλου και Αθανάσιος Καρακούιδας (εισηγητής), Πάρεδροι, που μετέχουν με συμβουλευτική ψήφο.

Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας: Παραστάθηκε ο Αντεπίτροπος της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο Ιωάννης Κάρκαλης, που αναπληρώνει νόμιμα την Γενική Επίτροπο της Επικρατείας, η οποία κωλύεται.

Γραμματέας: Γεώργιος Σαλαπάτας, υπάλληλος του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Για να δικάσει την από 10.7.2015 έφεση, η οποία κατατέθηκε στην Υπηρεσία Επιτρόπου του Ελεγκτικού Συνεδρίου στον Νομό ... στις 10.7.2015 και περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου στις 20.7.2015 (Α.Β.Δ. .../2015):

Του ..., κατοίκου ... (οδός ..., ΤΚ ...), ο οποίος δεν παραστάθηκε, κατά του Ελληνικού Δημοσίου, που εκπροσωπεί νόμιμα ο Υπουργός Οικονομικών, ο οποίος παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Παναγιώτη Λαμπρόπουλου,

κατά της ..., κατοίκου ... (οδός ..., ΤΚ ...), η οποία παραστάθηκε με δήλωση κατά το άρθρο 133 παρ. 2 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας (ν. 2717/1999, Α' 97) της πληρεξουσίας δικηγόρου της Μαρίας Κάβουρα (Α.Μ./Δ.Σ.Α. 25283),

κατά της ..., κατοίκου ... (οδός ..., ΤΚ ...), η οποία δεν παραστάθηκε, και

κατά: α) της σιωπηρής απόρριψης της με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 «ένστασης»-αίτησης του εκκαλούντος προς την τέως Επιτροπή Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους (ΓΛΚ), και β) της συμπροσβαλλόμενης .../5.1.2015 πράξης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ.

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε το Δικαστήριο άκουσε:

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, ο οποίος ζήτησε την απόρριψη της έφεσης, και

Τον Αντεπίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την παραδοχή της έφεσης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση, το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη.

**Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε σύμφωνα με το νόμο
Αποφάσισε τα εξής:**

I. Με την υπό κρίση έφεση, για την οποία έχει καταβληθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. το Α2932305 έντυπο παραβόλου), ο εκκαλών, πρώην δικαστικός λειτουργός (πρώην ...), ζητεί, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου της έφεσης, την ακύρωση: α) της σιωπηρής απόρριψης της με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 «ένστασης» του προς την Επιτροπή Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων (ΕΕΠΚΣ) του ΓΛΚ, που, ως εκ του περιεχομένου της αλλά και ενόψει της ήδη προ της άσκησής της κατάργησης της ΕΕΠΚΣ, με το άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 4151/2013 (Α' 103/29.4.2013), συνιστά αίτηση του εκκαλούντος προς το ΓΛΚ, με την οποία αυτός ζήτησε την από 1.1.2013 επαναχορήγηση της κανονισθείσας σ' αυτόν με την .../2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42ης Διεύθυνσης του ΓΛΚ, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την .../2006 όμοια, σύνταξης, το δικαίωμα του στην οποία ανεστάλη (διακόπηκε η καταβολή της) από την ανωτέρω ημερομηνία (1.1.2013), κατ' εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007, Α' 210), λόγω της καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης για νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, με την 2475/2006 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, την 539/2008 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών και την 2624/2010 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, για την οποία (διακοπή καταβολής της σύνταξης) ουδέποτε του κοινοποιήθηκε σχετική πράξη, και β) της συμπροσβαλλόμενης .../5.1.2015 πράξης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ, με την οποία η σύνταξη του εκκαλούντος μεταβιβάστηκε από 1.1.2012 στη σύζυγό του ... και στην άγαμη θυγατέρα του ..., κατ' εφαρμογή των άρθρων 62 περ. β και 64 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, λόγω της αμετάκλητης καταδίκης του σε ποινή φυλάκισης για παθητική δωροδοκία δικαστή, με την 2624/2010 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, και η οποία (πράξη μεταβίβασης σύνταξης) δεν κοινοποιήθηκε στον εκκαλούντα. Η έφεση αυτή έχει ασκηθεί εμπρόθεσμα και νομότυπα και πρέπει, ως εκ τούτου, να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω κατά τη νομική και ουσιαστική βασιμότητά της, παρά την απουσία του εκκαλούντος και της εφεσίβλητης ..., αφού αυτοί κλητεύθηκαν νόμιμα και εμπρόθεσμα να παραστούν στη συζήτηση που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, σε εκτέλεση της 954/2017 απόφασης του Τμήματος, με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η από 6.10.2016 συζήτηση της υπόθεσης (βλ. τις από 16.10.2017 αντίστοιχες εκθέσεις επίδοσης του υπαλλήλου του Δήμου ..., άρθρα 27 και 65 του π.δ. 1225/1981, Α' 304).

II. Η απορρέουσα από την έννοια του κράτους δικαίου (άρθρα 1 παρ. 3 και 4, 25, 26, 87, 93, 94 και 95 του Συντάγματος) και προβλεπόμενη πλέον ρητώς στο άρθρο 25 παρ. 1 του Συντάγματος, όπως ισχύει μετά την αναθεώρησή του με το από 6.4.2001 Ψήφισμα της Ζ' Αναθεωρητικής Βουλής των Ελλήνων, αρχή της αναλογικότητας επιβάλλει στον κοινό νομοθέτη, όταν θεσπίζει δυσμενή μέτρα σε βάρος μίας κατηγορίας προσώπων που συνεπάγονται την εξαίρεσή της από έναν αντίστοιχο ευμενή γενικότερο κανόνα δικαίου, να χρησιμοποιεί αντικειμενικά κριτήρια που δικαιολογούνται από λόγους δημοσίου συμφέροντος, τα μέτρα δε αυτά πρέπει να είναι μόνο τα αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού και να τελούν σε άμεση συνάφεια όχι μόνο προς τον σκοπό αυτό, αλλά και προς το αντικείμενο της ρύθμισης. Με βάση τα προαναφερόμενα κριτήρια, τα επιβαλλόμενα μέτρα πρέπει να είναι αφενός μεν κατάλληλα, ώστε να επιφέρουν το

προσδοκώμενο αποτέλεσμα, αφετέρου δε τα απολύτως αναγκαία με την έννοια ότι για την πραγμάτωση του επιδιωκόμενου δημόσιου σκοπού δεν ήταν δυνατή η επιλογή ενός άλλου εξίσου αποτελεσματικού, αλλά λιγότερο επαχθούς μέτρου. Σε αντίθετη περίπτωση, αν το επιβαλλόμενο μέτρο συνεπάγεται μειονεκτήματα που είναι δυσανάλογα προς τα πλεονεκτήματα που απορρέουν από την εξυπηρέτηση του δημόσιου αυτού σκοπού, αντίκειται στην ως άνω συνταγματική αρχή και, ως εκ τούτου, η διάταξη που το προβλέπει είναι ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα (βλ. ΕΣ Ολομ. 1492/2002, 2287/2005, 1277/2007, 44/2009, 2797/2011, 477/2014, II Τμ. 283/2000, 1376, 1359, 422/2001, 1085/2004, 922/2006, 1878/2008, 3743/2014, 984/2016, 1556, 1557, 2176/2017).

III. Στο άρθρο 1 εδάφιο α' του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), που κυρώθηκε, μαζί με τη σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256) και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, αυξημένη έναντι των κοινών νόμων ισχύ, ορίζεται ότι «Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί της ιδιοκτησίας αυτού, ειμή δια λόγους δημοσίας ωφέλειας και υπό τους προβλεπόμενους υπό του νόμου και των γενικών αρχών διεθνούς δικαίου όρους». Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται ο γενικός και απόλυτος κανόνας, σύμφωνα με τον οποίο κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του ατόμου, το οποίο μπορεί να τη στερηθεί μόνο για λόγους δημοσίας ωφέλειας. Στην έννοια δε της περιουσίας περιλαμβάνονται όχι μόνο τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως» και τα νομίμως κερτημένα «οικονομικά συμφέροντα», με συνέπεια να καλύπτονται από τη διάταξη αυτή και τα ενοχικής φύσεως δικαιώματα και ειδικότερα απαιτήσεις, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (βλ. Πρακτικά 10ης Συν. Ολομ. ΕΣ/24.2.1999). Τέτοιες είναι και οι απαιτήσεις για σύνταξη και κοινωνικοασφαλιστικές εν γένει παροχές (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. απόφαση Αζίνας κατά Κυπριακής Δημοκρατίας της 20.6.2002, ΕΣ Ολομ. 1944/2005, 2442, 1623/2008, 1347, 44/2009, 984, 502, 26/2010, 477/2014, II Τμ. 2870, 2747/2006, 574/2007, 2479, 1989, 1850/2008, 2072, 1252, 395/2009, 984/2016, 1556, 1557, 2176/2017). Συγκεκριμένα, στην περίπτωση που ένα συμβαλλόμενο Κράτος θεσπίζει μια νομοθεσία, η οποία με τη συνδρομή ορισμένων προϋποθέσεων προβλέπει την αυτόματη καταβολή μιας κοινωνικής παροχής – ανεξάρτητα από το αν η χορήγησή της εξαρτάται ή όχι από την προηγούμενη επιβολή εισφορών – η νομοθεσία αυτή γεννά ένα περιουσιακό συμφέρον, το οποίο εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου για τα πρόσωπα που πληρούν τις προϋποθέσεις που θέτει (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. αποφάσεις Ελληνικά Διυλιστήρια ΣΤΡΑΝ και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδος της 9.12.1992, Αντωνακόπουλος κ.ά. κατά Ελλάδος της 14.12.1999, Γεωργιάδης κατά Ελλάδος της 28.3.2000, Κοκκίνης κατά Ελλάδος της 6.11.2008, Ρεβελιώτης κατά Ελλάδος της 4.12.2008, Πρακτικά της 10ης Γεν. Συν. Ολομ. ΕΣ/24.2.1999, ΕΣ Ολομ. 984, 502, 26/2010, 477/2014, II Τμ. 984/2016, 1556, 1557, 2176/2017). Εξάλλου, από την ίδια ως άνω διάταξη συνάγεται ότι η αναγνωριζόμενη από το υφιστάμενο δίκαιο αξίωση του δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου για λήψη σύνταξης, εφόσον αυτός πληροί τις νόμιμες προς τούτο προϋποθέσεις, η οποία (αξίωση) αποτελεί από τη γέννησή της στοιχείο της περιουσίας του, δεν επιτρέπεται να απολεσθεί οριστικώς ή να ανασταλεί πλήρως με νομοθετική ρύθμιση, παρά μόνο εάν συντρέχουν λόγοι πραγματικοί δημοσίου συμφέροντος που να δικαιολογούν την οριστική απώλεια ή πλήρη αναστολή της, τηρουμένης πάντοτε μια δίκαιης ισορροπίας μεταξύ των απαιτήσεων του γενικού συμφέροντος και των επιταγών της προάσπισης του εν λόγω περιουσιακού

δικαιώματος. Διαφορετικά, η κατάργηση ή πλήρης αναστολή της αξίωσης του δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου για λήψη σύνταξης δεν συμβιβάζεται προς την προεκτεθείσα υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη, αφού τείνει σε αδικαιολόγητη αποστέρηση προστατευόμενου από αυτήν περιουσιακού αγαθού (ΕΣ Ολομ. 1944, 636/2005, 2870, 2820, 356/2006, 1623/2008, 2072, 1252/2009, II Τμ. 984/2016, 1556, 1557, 2176/2017). Ειδικότερα, η με βάση σχετική νομοθετική πρόβλεψη επιβολή σε βάρος δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου, ως κύρωση για την ποινικώς κολάσιμη συμπεριφορά του, της έστω για κάποιο χρονικό διάστημα στέρησης του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος αποτελεί επέμβαση σε περιουσιακό δικαίωμα, η οποία για να είναι συμβατή προς την ως άνω υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη ελέγχεται ως προς την τήρηση μιας δίκαιης ισορροπίας μεταξύ του δικαιώματος του συνταξιούχου και του δημοσίου συμφέροντος. Για την στάθμιση αυτή λαμβάνονται υπόψη, σύμφωνα με τη νομολογία του Ε.Δ.Δ.Α., κατά περίπτωση, κριτήρια βάσει των οποίων αξιολογείται αφενός η ένταση της επέμβασης, ανάλογα με το αν ο περιορισμός στο περιουσιακό δικαίωμα επιβάλλεται αυτόματα ή αντίθετα προβλέπεται κάποια διαδικασία ή αν πρόκειται για ολική ή μερική και σε ποιο ποσοστό στέρησης του δικαιώματος της σύνταξης, αν αυτή έχει περιορισμένη χρονική διάρκεια ή αν εκτείνεται ως το πέρας του βίου του συνταξιούχου, αν υφίσταται δυνατότητα του τελευταίου να αναπληρώσει τις οικονομικές συνέπειες της στέρησης της σύνταξής του, αν προκαλούνται σε βάρος του και παρεπόμενες συνέπειες, όπως η απώλεια της κοινωνικοασφαλιστικής προστασίας, αν ο ίδιος έχει επιβαρυνθεί και σε ποιο ποσοστό σε κρατήσεις για σύνταξη, αν υπάρχει σώρευση κυρώσεων λαμβανομένης υπόψη και της ποινικής και πειθαρχικής ευθύνης του υπαλλήλου και αφετέρου η αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της στέρησης του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος και της ποινικώς κολάσιμης συμπεριφοράς του υπαλλήλου (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. αποφάσεις *Sporrong et Lönnroth* κατά Σουηδίας της 23.9.1982 σκ. 69, *Sud Parissienne de Construction* κατά Γαλλίας σκ. 41, *Αζίνας* κατά Κύπρου της 20.6.2009 σκ. 32 έως και 40 και 43 έως και 46, *Αποστολάκης* κατά Ελλάδας της 22.10.2009, σκ. 35 έως και 41, *Φιλίππου* κατά Κύπρου της 14.6.2016 σκ. 59 έως 61 και 64 έως και 75). Σε κάθε δε περίπτωση αυτό που το δικαίωμα της ιδιοκτησίας καταλήγει να εγγυάται, εντός ενός διανεμητικού συστήματος, είναι η εξασφάλιση της λειτουργίας των συντάξεων, ήτοι της αναλογικής αναπλήρωσης του απολεσθέντος, λόγω επέλευσης του κινδύνου, εισοδήματος του ασφαλισμένου (ΕΣ Ολομ. 477/2014).

IV. Α. Ο Κώδικας Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων (π.δ. 169/2007), ορίζει στο άρθρο 62, όπως αυτό ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι «Το δικαίωμα σύνταξης χάνεται στις παρακάτω περιπτώσεις: (...) β) Αν ο δικαιούχος καταδικαστεί αμετάκλητα, είτε όταν ήταν στην ενέργεια είτε ως συνταξιούχος, σε ποινή κάθειρξης για κλοπή, υπεξαίρεση, απάτη, πλαστογραφία, απιστία, παραποίηση ή σε φυλάκιση για δωροδοκία ή δωροληψία, εφόσον τα αδικήματα αυτά στρέφονται κατά του Δημοσίου ή κατά νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (...). Αν παρασχεθεί χάρη με άρση των συνεπειών ή επέλθει δικαστική αποκατάσταση το δικαίωμα αποκτάται πάλι με τους όρους της παρ. 2 του επόμενου άρθρου. (...)», στο άρθρο 63, όπως αυτό ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι «1. Το δικαίωμα για σύνταξη ή καταβολή δεν μπορεί να ασκηθεί αν ο δικαιούχος καταδικαστεί στην ποινή της κάθειρξης για οποιοδήποτε αδίκημα, εκτός από αυτά που αναφέρονται στην περίπτ. β' της παρ. 1 του προηγούμενου άρθρου, και μέχρι τη λήξη της ποινής. 2. Αν αρθεί ο λόγος της μη άσκησης, το δικαίωμα σύνταξης αρχίζει ή επαναλαμβάνεται από την πρώτη του μήνα που ακολουθεί την άρση. (...)» και στο άρθρο 64, όπως αυτό ίσχυε κατά τον κρίσιμο χρόνο, ότι «1. Η σύζυγος και τα τέκνα αυτού που καταδικάστηκε για αδίκημα της περ. β του άρθρου 62 του Κώδικα αυτού, δικαιούνται με τους όρους αυτού του Κώδικα τη σύνταξη που τους ανήκει σαν αυτός που καταδικάστηκε

να είχε πεθάνει και εφόσον ο ίδιος είχε αποκτήσει δικαίωμα με βάση τα έτη υπηρεσίας του. Αν αυτός που καταδικάστηκε αποκτήσει πάλι δικαίωμα σύνταξης σύμφωνα με τους όρους της περίπτ. β' της παρ. 1 του άρθρου 62, παύει η πληρωμή της παραπάνω σύνταξης. 2. Η σύζυγος και τα τέκνα αυτού που καταδικάστηκε σύμφωνα με το άρθρο 63 παρ. 1 περίπτ. α' δικαιούνται, στο χρονικό διάστημα που δεν μπορεί να ασκηθεί από αυτόν δικαίωμα για σύνταξη ή καταβολή, να πάρουν τη σύνταξη που τους ανήκει σύμφωνα με αυτόν τον Κώδικα, σαν αυτός που καταδικάστηκε να είχε πεθάνει».

B. Με τις ανωτέρω διατάξεις των άρθρων 62 περ. β' και 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που έχουν τεθεί για λόγους δημόσιας ωφέλειας, ήτοι την αποτροπή των δημοσίων λειτουργιών και υπαλλήλων, όταν είναι στην ενέργεια, από τη διάπραξη αδικημάτων κακουργηματικού ή μη χαρακτήρα, την εξυπηρέτηση της εύρυθμης λειτουργίας της δημόσιας διοίκησης και την εμπέδωση της εμπιστοσύνης του πολίτη στην αξιοπιστία και ακεραιότητα της δημόσιας υπηρεσίας, προβλέπεται, αντίστοιχα, η οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος σε περίπτωση που ο δικαιούχος, ως εν ενέργεια ή ως συνταξιούχος, καταδικαστεί αμετακλήτως σε ποινή κάθειρξης ή φυλάκισης για τα αναφερόμενα στη διάταξη του άρθρου 62 περ. β' αδικήματα, όπως σε φυλάκιση για δωροδοκία στρεφόμενη κατά του Δημοσίου ή ν.π.δ.δ., και η πλήρης αναστολή άσκησης του συνταξιοδοτικού δικαιώματος σε περίπτωση που καταδικαστεί ακόμα και πρωτοδίκως σε ποινή κάθειρξης για οποιοδήποτε αδίκημα και μέχρι τη λήξη της ποινής. Η πλήρης όμως στέρηση είτε οριστικώς είτε μέχρι τη λήξη της αντίστοιχης ποινής του συνόλου της σύνταξης και όχι μόνο ποσοστού της, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι μέρος αυτής αντιστοιχεί σε καταβληθείσες από τον αντίστοιχο δημόσιο λειτουργό ή υπάλληλο εισφορές, και μάλιστα αυτοδικαίως, ήτοι χωρίς να καταλείπεται κανένα περιθώριο διακριτικής ευχέρειας, καθώς και η ταυτόχρονη απώλεια όλων των παροχών κοινωνικής του ασφάλισης, συμπεριλαμβανομένων και των παροχών ασφάλισης λόγω ασθενείας, συνιστά μέτρο ιδιαίτερα επαχθές για τον οικείο εξελθόντα από την ενεργό υπηρεσία δημόσιο λειτουργό ή υπάλληλο, που θέτει σε κίνδυνο τη διαβίωσή του, στερώντας από αυτόν τα στοιχειώδη μέσα για την αντιμετώπιση των βιοτικών του αναγκών σε μια ηλικία κατά την οποία η δυνατότητα αναπλήρωσης της σύνταξής του, μέσω άλλων πόρων, είναι σε μεγάλο βαθμό αβέβαιη, αν όχι ανύπαρκτη. Άλλωστε, η ποινικώς κολάσιμη συμπεριφορά του δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου, σε κάθε περίπτωση, δεν τελεί σε άμεση σχέση με το συνταξιοδοτικό καθεστώς αυτού, ώστε να μπορεί να αποτελέσει κριτήριο για την πλήρη στέρηση, έστω και για περιορισμένο χρονικό διάστημα, της σύνταξής του, αλλά σχετίζεται με την υπηρεσιακή του κατάσταση, δυνάμενη να οδηγήσει σε σχετικές ποινικές και πειθαρχικές συνέπειες, όπως η απόλυσή του. Επιπλέον, η ανωτέρω οριστική απώλεια ή πλήρης αναστολή μέχρι τη λήξη της αντίστοιχης ποινής, που σε περίπτωση ισόβιας κάθειρξης ισοδυναμεί επίσης με οριστική απώλεια, του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, κατά το μέρος που συνιστούν κύρωση, εκτεινόμενη χρονικώς πέραν της έκτισης της ποινής κάθειρξης ή φυλάκισης που επιβλήθηκε στον οικείο εν ενεργεία ή συνταξιούχο δημόσιο λειτουργό ή υπάλληλο - δεδομένου ότι και η ως άνω πλήρης αναστολή επιβάλλεται και εκτελείται δυνητικώς με αφετηρία την έκδοση της σχετικής πρωτόδικης καταδικαστικής απόφασης, κατά την οποία ο οικείος υπάλληλος ή συνταξιούχος ενδέχεται να μην έχει αρχίσει την έκτιση της ποινής του- προσβάλλουν την ανθρώπινη αξιοπρέπειά του (άρθρο 2 παρ. 1 του Συντάγματος), ενώ πλήττουν και το δικαίωμα ανάπτυξης της προσωπικότητας αυτού (άρθρο 5 παρ. 1 του Συντάγματος), λαμβανομένου υπόψη και του ότι τα σχετικά μέτρα επιβάλλονται επιπρόσθετα της αντίστοιχης ποινικής καταδίκης του αλλά και της συνήθως επιβαλλόμενης σ' αυτόν σχετικής πειθαρχικής ποινής της οριστικής του απόλυσης (παύσης) από την υπηρεσία. Εξάλλου, η πρόβλεψη του άρθρου 64 παρ. 1 και 2 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων για μεταβίβαση της κατά τα ανωτέρω

οριστικώς απολεσθείσας ή πλήρως ανασταλείσας σύνταξης του οικείου δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου σε μέλη της οικογένειάς του αποτελεί μεν προστατευτικό μέτρο υπέρ της οικογένειάς του, που λαμβάνεται στο πλαίσιο της κατευθυντήριας αρχής του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος, δεν μπορεί όμως να αποτελέσει, ενόψει της αυτοτέλειας του ατόμου, κριτήριο για την εκτίμηση της αναλογικότητας του ανωτέρω βάρους, που επιβάλλεται στον ίδιο. Άλλωστε, το γεγονός της μεταβίβασης της οικείας σύνταξης σε μέλη της οικογένειας του οικείου δημοσίου λειτουργού ή υπαλλήλου (σε όσες τουλάχιστον περιπτώσεις συμβαίνει αυτό) δεν αρκεί καθαυτό για να αποκαταστήσει την ως άνω αυτοδίκαιη οριστική απώλεια ή πλήρη αναστολή του συνταξιοδοτικού του δικαιώματος, δεδομένου ότι αφενός μεν το ποσό της σύνταξης που μεταβιβάζεται στα μέλη της οικογένειάς του ανέρχεται στα 7/10 της δικαιούμενης από αυτόν σύνταξης και καταβάλλεται σε αυτά υπό διάφορους περιορισμούς, μεταξύ των οποίων και οι περιορισμοί των άρθρων 5 και 58 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, αφετέρου δε τίποτε δεν εγγυάται ότι η οικογενειακή κατάσταση του οικείου λειτουργού ή υπαλλήλου θα συνεχιστεί έτσι στο μέλλον και δεν θα υποστεί μεταβολές. Τέλος, οι προαναφερθείσες δυσμενείς συνέπειες, που συνεπάγονται οι διατάξεις των άρθρων 62 περ. β και 63 παρ. 1 του ως άνω Κώδικα, είναι δυσανάλογες προς τον επιδιωκόμενο σκοπό δημοσίου συμφέροντος, καθώς τα επιβαλλόμενα μέτρα είναι τέτοιας έντασης και διάρκειας που τον υπερακοντίζουν προδήλως, χωρίς να προκύπτει ότι ο σκοπός αυτός δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί με άλλα μέτρα εξίσου αποτελεσματικά, αλλά λιγότερο επαχθή. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, οι ρυθμίσεις των άρθρων 62 περ. β και 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που επιβάλλουν στην Διοίκηση να εκδώσει, κατά δέσμια αρμοδιότητα, πράξη που συνεπάγεται αυτοδικαίως, αντίστοιχα, την οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος και την πλήρη αναστολή του έως τη λήξη της σχετικώς επιβληθείσας ποινής κάθειρξης, ανατρέπουν τη δίκαιη ισορροπία μεταξύ των ατομικών δικαιωμάτων και του δημοσίου συμφέροντος και, επομένως, παραβιάζουν την αρχή της αναλογικότητας και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Ως εκ τούτου, οι εν λόγω ρυθμίσεις είναι ανίσχυρες και μη εφαρμοστέες (πρβλ. Ε.Δ.Δ.Α. απόφαση της 22.10.2009 Αποστολάκης κατά Ελλάδος, ΕΣ Ολομ. 477, 1817, 2254, 2359/2014, 6456/2015, 480/2016, II Τμ. 984/2016, 1556, 1557, 2176/2017). Και τούτο διότι η στέρηση της σύνταξης με την ως άνω μορφή, έστω και για περιορισμένο χρονικό διάστημα, δεν θα μπορούσε να δικαιολογηθεί από το δημόσιο συμφέρον, όσο επιτακτικό και αν ήταν αυτό, αφού υποβάλλει τον συνταξιούχο σε ένα υπερβολικό και δυσανάλογο βάρος.

V. Στην υπό κρίση υπόθεση από το σύνολο των στοιχείων του φακέλου προκύπτουν τα ακόλουθα: Με την .../2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42ης Διεύθυνσης του ΓΛΚ, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την .../2006 όμοια, κανονίσθηκε στον εκκαλούντα, πρώην δικαστή (πρώην ...), σύνταξη, με βάση την 36 ετών 4 μηνών και 7 ημερών συνολική συντάξιμη υπηρεσία του, πληρωτέα από 15.5.2005. Ακολούθως, με την 2475/2006 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, ο εκκαλών καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 4 ετών για κάθε μία από τις δέκα περιπτώσεις παθητικής δωροδοκίας δικαστή, για τις οποίες είχε κατηγορηθεί, καθώς και σε ποινή κάθειρξης 12 ετών για κάθε μία από τις περιπτώσεις νομιμοποίησης εσόδων από το έγκλημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, για τις οποίες ομοίως είχε κατηγορηθεί, η συνολική δε προς έκτιση ποινή του ορίστηκε σε 86 έτη. Με την 539/2008 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, που δίκασε σε δεύτερο βαθμό, ο εκκαλών καταδικάστηκε σε ποινή φυλάκισης 3 ετών και 6 μηνών για τις πράξεις της παθητικής δωροδοκίας δικαστή και σε ποινή κάθειρξης 11 ετών και 6 μηνών για τις πράξεις της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα. Η απόφαση δε αυτή κατέστη αμετάκλητη ως προς την ενοχή

του εκκαλούντος με την 696/2010 απόφαση του Αρείου Πάγου. Με την ίδια απόφαση, αναιρέθηκε η ανωτέρω εφετειακή απόφαση μόνο κατά το κεφάλαιο αυτής που αφορούσε στη μη αναγνώριση στο πρόσωπο του εκκαλούντος της ελαφρυντικής περιστασης του άρθρου 84 παρ. 2^α του Ποινικού Κώδικα. Κατόπιν τούτου, με την 2624/2010 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών και μετά από συνεκτίμηση της εν λόγω ελαφρυντικής περιστασης, επιβλήθηκε στον εκκαλούντα μία συνολική ποινή φυλάκισης 1 έτους και 6 μηνών για την πράξη της παθητικής δωροδοκίας δικαστή και κάθειρξης 9 ετών για την πράξη της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα. Από 1.1.2013 το δικαίωμα του εκκαλούντος στην ως άνω κανονισθείσα σύνταξη ανεστάλη (διακόπηκε η καταβολή της), χωρίς ουδέποτε να του κοινοποιηθεί σχετική διοικητική πράξη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, λόγω της ως άνω καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης για το αδίκημα της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματική δραστηριότητα, όπως προκύπτει και από την .../2012/18.9.2014 πράξη της Διεύθυνσης Διενέργειας Μεταβολών και Δειγματοληπτικών Ελέγχων επί των Πολιτικών, Στρατιωτικών και Πολεμικών Συντάξεων τον ΓΛΚ, με την οποία αυτός καταλογίστηκε με το ποσό των 322.014.43 ευρώ, που αντιστοιχεί σε αχρεωστήτως καταβληθέντα σ' αυτόν για τον ίδιο ως άνω λόγο (σε εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 1 του ως άνω Κώδικα και λόγω της ως άνω καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης) ποσά συντάξεων για το χρονικό διάστημα από 4.8.2006, οπότε και εκδόθηκε η 2475/2006 πρωτόδικη καταδικαστική του απόφαση από το Τριμελές Εφετείο Αθηνών, έως 31.12.2012. Ο εκκαλών κατέθεσε τις υπ' αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../25.4.2014 και από 19.11.2014 αιτήσεις επαναχορήγησης της σύνταξής του από 1.2.2014, επικαλούμενος εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 2 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και την από 31.1.2014 έκτιση της ανωτέρω ποινής κάθειρξής του, προς απόδειξη της οποίας προσκόμισε την .../14.2.2014 υπηρεσιακή βεβαίωση της Εισαγγελίας Εφετών Αθηνών. Οι αιτήσεις αυτές απορρίφθηκαν σιωπηρώς. Εν συνεχεία, ο εκκαλών υπέβαλε προς την ΕΕΠΚΣ του ΓΛΚ την με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 «ένσταση», που, ως εκ του περιεχομένου της αλλά και ενόψει της ήδη προ της άσκησής της κατάργησης της ΕΕΠΚΣ, με το άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 4151/2013 (Α' 103/29.4.2013), συνιστά αίτηση του εκκαλούντος προς το ΓΛΚ, με την οποία αυτός ζήτησε το πρώτον την επαναχορήγηση της σύνταξής του από 1.1.2013, οπότε και το δικαίωμα του σ' αυτή ανεστάλη (διακόπηκε η καταβολή της), κατ' εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και λόγω της ως άνω καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης, προβάλλοντας επίσης το πρώτον ότι η διάταξη αυτή του Κώδικα αντίκειται στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Η αίτησή του αυτή απορρίφθηκε σιωπηρώς.

VI. Με την κρινόμενη έφεση, ο εκκαλών ζητά την ακύρωση της ως άνω σιωπηρής απόρριψης της αίτησής του και την επαναχορήγηση της ανωτέρω σύνταξής του από 1.1.2013, οπότε και το δικαίωμά του σ' αυτή ανεστάλη πλήρως (διακόπηκε η καταβολή της) κατά τα ανωτέρω, προβάλλοντας ότι η διάταξη του άρθρου 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, με βάση την οποία έγινε η πλήρης αναστολή της σύνταξής του, αντίκειται στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α. Δεδομένου, όμως, ότι με την εκδοθείσα πριν από την άσκηση της κρινόμενης έφεσης .../5.1.2015 πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ, η οποία δεν κοινοποιήθηκε στον εκκαλούντα, αυτός απώλεσε οριστικώς το δικαίωμά του στην ανωτέρω σύνταξη και αυτή μεταβιβάστηκε από 1.1.2012 στη σύζυγό του ... και στην άγαμη θυγατέρα του ..., κατόπιν της με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../23.4.2013 αίτησης της πρώτης, κατ' εφαρμογή των άρθρων 62 περ. β' και 64 παρ. 1 του Κώδικα

Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που προβλέπουν, αντίστοιχα, σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά ανωτέρω, την οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος του εκκαλούντος εξαιτίας της ανωτέρω αμετάκλητης καταδίκης του, με την 2624/2010 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών, σε ποινή φυλάκισης για το στρεφόμενο κατά του Δημοσίου αδίκημα της παθητικής δωροδοκίας δικαστή, και τη δυνατότητα μεταβίβασης της σύνταξής του σε μέλη της οικογένειάς του, η πράξη αυτή συμπροσβάλλεται με την έφεση. Η δε έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, καθότι: α) Η προσβαλλόμενη σιωπηρή απόρριψη της με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 αίτησης του εκκαλούντος για επαναχορήγηση της σύνταξής του από 1.1.2013, οπότε και το δικαίωμα του σ' αυτή ανεστάλη (διακόπηκε η καταβολή της), κατ' εφαρμογή του άρθρου 63 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και λόγω της ως άνω καταδίκης του σε ποινή κάθειρξης, ερείδεται στο ίδιο ως άνω άρθρο (63 παρ. 1 του ως άνω Κώδικα), που σύμφωνα με όσα έγιναν σχετικώς δεκτά στη σκέψη IV αντίκειται στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., όπως βασίμως προβάλλεται με την έφεση. β) Η συμπροσβαλλόμενη .../5.1.2015 πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ, με την οποία ο εκκαλών απώλεσε οριστικώς το δικαίωμά του στην ανωτέρω σύνταξη και αυτή μεταβιβάστηκε από 1.1.2012, κατ' εφαρμογή του άρθρου 64 παρ. 1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, στη σύζυγό του ... και στην άγαμη θυγατέρα του ..., ερείδεται στο άρθρο 62 περ. β' του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που προβλέπει την οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος του εκκαλούντος, εξαιτίας της ανωτέρω αμετάκλητης καταδίκης του σε ποινή φυλάκισης για παθητική δωροδοκία δικαστή, και, σύμφωνα με όσα έγιναν σχετικώς δεκτά στη σκέψη IV, αντίκειται στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., όπως αυτεπαγγέλτως κρίνει το Δικαστήριο. Ο προβαλλόμενος δε με το από 6.12.2016 παραδεκτώς υποβληθέν υπόμνημα της εφεσίβλητης συζύγου του εκκαλούντος ... ότι η κατ' άρθρο 64 παρ. 1 του ως άνω Κώδικα δια της ανωτέρω συμπροσβαλλόμενης πράξης μεταβίβαση της οριστικώς απωλεσθείσας με βάση το άρθρο 62 περ. β του ίδιου Κώδικα σύνταξης του εκκαλούντος στην ίδια και στην εφεσίβλητη άγαμη θυγατέρα του ... θεραπεύει το επαχθές σε βάρος του μέτρο της οριστικής απώλειας της σύνταξής του, καθιστώντας το σύμφωνο με την αρχή της αναλογικότητας, είναι αβάσιμος, καθώς, σύμφωνα με όσα έγιναν σχετικώς δεκτά στη σκέψη IV, η πρόβλεψη του άρθρου 64 παρ. 1 του ως άνω Κώδικα για μεταβίβαση της κατά τα ανωτέρω οριστικώς απολεσθείσας σύνταξης του εκκαλούντος σε μέλη της οικογένειάς του αποτελεί μεν προστατευτικό μέτρο υπέρ της οικογένειάς του, που λαμβάνεται στο πλαίσιο της κατευθυντήριας αρχής του άρθρου 21 παρ. 1 του Συντάγματος, δεν μπορεί όμως να αποτελέσει, ενόψει της αυτοτέλειας του ατόμου, κριτήριο για την εκτίμηση της αναλογικότητας του ανωτέρω βάρους, που επιβάλλεται στον ίδιο, ενώ το γεγονός ότι η σύνταξη του εκκαλούντος μεταβιβάστηκε σε μέλη της οικογένειάς του (στη σύζυγό του και στην ως άνω άγαμη θυγατέρα του) δεν αρκεί καθαυτό για να αποκαταστήσει την ως άνω αυτοδίκαιη οριστική απώλεια του συνταξιοδοτικού δικαιώματος, δεδομένου ότι αφενός μεν το ποσό της σύνταξης που μεταβιβάστηκε στα ανωτέρω μέλη της οικογένειάς του ανέρχεται στα 7/10 της δικαιούμενης από αυτόν σύνταξης (βλ. την ως άνω συμπροσβαλλόμενη πράξη) και καταβάλλεται σε αυτά υπό διάφορους εν δυνάμει περιορισμούς, μεταξύ των οποίων και οι περιορισμοί των άρθρων 5 και 58 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, αφετέρου δε τίποτε δεν εγγυάται ότι η οικογενειακή κατάσταση του εκκαλούντος θα συνεχιστεί έτσι στο μέλλον και δεν θα υποστεί μεταβολές. Ως αβάσιμος πρέπει να απορριφθεί και ο προβαλλόμενος με το ίδιο ως άνω υπόμνημα ισχυρισμός ότι η κατά τα ανωτέρω μεταβίβαση από τον εκκαλούντα στα

ανωτέρω μέλη της οικογένειάς του (σύζυγο και άγαμη θυγατέρα του) σύνταξη συνιστά αυτοτελές συνταξιοδοτικό περιουσιακό δικαίωμα των τελευταίων, που προστατεύεται από το άρθρο 23 του Συντάγματος και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., προεχόντως διότι τέτοιο δικαίωμα δεν υφίσταται, καθώς θα προϋπέθετε την οριστική απώλεια της σύνταξης του εκκαλούντος εξαιτίας της ανωτέρω αμετάκλητης καταδίκης του σε ποινή φυλάκισης για παθητική δωροδοκία δικαστή, που, όμως, δεν έχει νόμιμο έρεισμα, καθότι η διάταξη του άρθρου 62 περ. β του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων, που την προβλέπει, είναι, σύμφωνα με όσα έγιναν σχετικώς δεκτά στη σκέψη IV, ανίσχυρη, ως αντίθετη στη συνταγματικώς κατοχυρωμένη αρχή της αναλογικότητας και στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α.. Τέλος, το αίτημα του εκκαλούντος για εύλογη αποζημίωσή του από το εφεσίβλητο Ελληνικό Δημόσιο με το ποσό των 30.000,00 ευρώ για την υλική και ηθική βλάβη που αυτός ισχυρίζεται ότι υπέστη εξαιτίας της ανωτέρω παράνομης συμπεριφοράς των οργάνων του είναι απαράδεκτο, προεχόντως λόγω του διαπλαστικού χαρακτήρα του ενδίκου βοηθήματος της έφεσης, της οποίας αίτημα μπορεί να είναι η ακύρωση ή η μεταρρύθμιση της/των προσβαλλόμενων μ' αυτή πράξης/εων, όχι, όμως, και η καταψήφιση χρηματικών ποσών (βλ. ΕΣ II Τμ. 7622/2015, 2118, 2326-2330/2016, 113/2018).

VII. Κατ' ακολουθίαν δε των ανωτέρω, η έφεση πρέπει να γίνει δεκτή, οι προσβαλλόμενες πράξεις να ακυρωθούν, να γίνει δεκτή η με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 αίτηση του εκκαλούντος και να του επαναχορηγηθεί από 1.1.2013 η με την .../2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42ης Διεύθυνσης του ΓΛΚ, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την .../2006 όμοια, κανονισθείσα σ' αυτόν σύνταξη, να διαταχθεί η επιστροφή στον εκκαλούντα του παραβόλου που κατέθεσε για την άσκηση της έφεσης (άρθρο 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013, Α' 52/28.2.2013) και οι εφεσίβλητοι να απαλλαγούν, κατ' εκτίμηση των περιστάσεων της συγκεκριμένης υπόθεσης, από τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος (άρθρο 275 παρ. 1 του Κώδικα Διοικητικής Δικονομίας, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 2717/1999, Α' 97, σε συνδυασμό με το άρθρο 123 του π.δ. 1225/1981, Α' 304, όπως αντικαταστάθηκε από 4.7.2006 με το άρθρο 12 παρ. 2 του ν. 3472/2006, Α' 135).

Για τους λόγους αυτούς

Δέχεται την έφεση.

Ακυρώνει τη σιωπηρή απόρριψη της με αριθμ. πρωτ. ΓΛΚ .../18.5.2015 αίτησης του εκκαλούντος για επαναχορήγηση της κανονισθείσας με την .../2005 πράξη του Προϊσταμένου της 42ης Διεύθυνσης του ΓΛΚ, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την 4606/2006 όμοια, σύνταξής του από 1.1.2013.

Δέχεται την ανωτέρω αίτηση και επαναχορηγεί στον εκκαλούντα την ανωτέρω σύνταξη από 1.1.2013.

Ακυρώνει την .../5.1.2015 πράξη του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Κανονισμού και Εντολής Πληρωμής Πολιτικών Συντάξεων του ΓΛΚ, με την οποία ο εκκαλόν απώλεσε οριστικώς το δικαίωμά του στην ανωτέρω σύνταξη και αυτή μεταβιβάστηκε από 1.1.2012 στις εφεσίβλητες ... και

Διατάσσει την επιστροφή του κατατεθέντος παραβόλου στον εκκαλούντα. Και

Απαλλάσσει τους εφεσίβλητους από τα δικαστικά έξοδα του εκκαλούντος.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19.4.2018.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ ΠΑΡΕΔΡΟΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΡΑΚΟΪΔΑΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 16 Ιανουαρίου 2020.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΛΑΠΑΤΑΣ